

Vatn sem vopn: Frá sögulegu banni til sionískra venja

Vatn, grundvallarþörf lífsins, hefur verið vopnvætt í gegnum söguna - notað til að svelta, veikja, færa til og eyðileggja almennar íbúasamfélög. Alþjóðalög, þróuð í gegnum aldir stríðs og íhugunar, hafa skýrt bannað eitrun, eyðileggingu eða höfnun á aðgengi að vatnsbólum. Samt finnum við í nútímanum ríki - **Ísrael** - sem hefur ítrekað brotið gegn þessum reglum, bæði sögulega og kerfisbundið, í nýlendustefnu sinni og hernámi á landi Palestínumanna. Frá líffræðilegri hernaði árið 1948 til innviðaskemmdarverka á Vesturbakkanum og umsáturstaktíka í Gaza, er notkun vatns sem vopns stöðugur eiginleiki sionískrar stefnu.

Þessi grein rekur sögu vopnvæðingar vatns, bann við henni samkvæmt alþjóðalögum og þróun ísraelskra taktíka frá beinni eitrun til uppbyggilegrar yfirráða. Einnig er skoðað hvernig mistök snemma hefndaráætlana gyðinga í Evrópu eftir stríð hjálpuðu til við að beina ofbeldi á ný - sem náði hámarki í langvarandi og áframhaldandi árás á líf Palestínumanna í gegnum stjórn og eyðileggingu vatns.

Vopnvæðing vatns: Sögulegt yfirlit

Vísitandi eitrun vatnsbóla hefur lengi verið fordæmd sem skelfilegur stríðsglæpur. Fornar og miðaldadæmi eru mýmörg, frá umsáturherjum sem menguðu brunna með líkum til notkunar náttúrulegra eiturefna. Þegar stríðslög þróuðust, urðu slík verk löglega og siðferðilega óþolandi.

- **Hague-samningurinn IV (1907)** bannar notkun eiturs eða eitraðra vopna (gr. 23(a)).
- **Genfarsamningurinn (1925)** bannar efna- og líffræðileg vopn, þar á meðal í vatni.
- **Samningur um líffræðileg vopn (1972)** og **Samningur um efnavopn (1993)** staðfesta þessi bönn.
- **Rómverska sáttmálinn um ICC (1998)** skilgreinir notkun eitraðs vatns sem stríðsglæp samkvæmt grein 8(2)(b)(xvii).

Á 20. öld höfðu slík verk orðið **alþjóðleg venjuréttur**, bindandi fyrir öll ríki og aðila. Samt voru þessar reglur fljótt brotnar við stofnun sioníska ríkisins í Palestínu.

Aðgerðin „Kastaðu brauði þínu“ og eitrun vatns hjá sionistum (1948)

Árið 1948, á meðan Nakba (þvinguð flótti yfir 750.000 Palestínumanna) stóð yfir, framkvæmdu ísraelskir herflokkar og vísindaeiningar vísitandi líffræðilegar

hernaðaraðgerðir gegn almennum borgurum Palestínumanna. Eitt skýrasta dæmið um þetta var eitrun vatnsbirgða með **taugaveikibakteríum**:

- **Acre (maí 1948)**: Síónískir herflokkar menguðu bæjarvatnsveituna með taugaveiki, sem olli fjölda veikinda. Rauði krossinn greip inn í. Þetta var fyrsta þekkta notkun líffræðilegra vopna af síónískum herflokkum og var skipulögð af **Einingu 131** Haganah.
- **Gaza (júní 1948)**: Svipuð áætlun var stöðvuð af egypskum yfirvöldum. Síónískir aðgerðarmenn sem báru líffræðileg efni voru handteknir áður en þeim var dreift.
- **Þorp eins og Biddu, Beit Surik og 'Ayn Karim** sáu brunna sína eða vatnsgeyma mengaða eða eyðilagða, sem olli veikindum og flóttu.
- **Ein al-Zeitun og mörg þorp í Galíleu** höfðu brunna sína varanlega skemda, oft í tengslum við fjöldamorð eða fjöldaflóttu.

Þessar aðgerðir brutu gegn mörgum ákvæðum **Hague-reglugerðanna**, jafnvel þótt þær væru í gildi á þeim tíma, og féllu innan ramma **Áætlunar Dalet** - víðtækari stefnu um íbúaflóttu og fælingarmátt.

Frá eitrun Þýskalands til eitrunar Palestínu: Breyting á skotmarki, fæðing refsileysis

Árið 1945 plötuðu **Nakam-hópurinn** - net eftirlifenda helförarinnar sem skuldbundu sig til hefnda - að eitra **vatnsveitu** í þýskum borgum eins og Nürnberg og München. Þeir náðu inn í bæjarvatnskerfi og fengu aðgangskort, ætluðu að drepa milljónir með arseni. En áætlunin mistókst þegar bresk yfirvöld stöðvuðu leiðtoga þeirra og eitrið var kastað í sjóinn.

Ófær um að ná til eða refsa Þjóðverjum - landfræðilega fjarlægum og pólitískt vernduðum - dvínaði reiði hópsins ekki. Hún var **endurbeint**. Mun aðgengilegra og óvarið skotmark var nálægt: **Palestínumenn**. Þetta var sama fólk sem, á meðan helförinni stóð og árin á undan, hafði í mörgum tilfellum **boðið gyðingum skjól** þegar ekkert vestrænt ríki - þar á meðal Bandaríkin og Bretland - vildi taka á móti þeim, eins og dæmið um **Evian-ráðstefnuna** 1938 sýnir.

Aðeins þremur árum síðar eitruðu síónískir herflokkar brunna Palestínumanna - ekki til hefnda fyrir helförina, heldur sem tæki til nýlendustefnu og flóttu. Til að réttlæta þetta smíðuðu þeir lygi: að **Palestínumenn, ekki Þjóðverjar, væru ábyrgir fyrir helförinni**.

Algengasta útgáfan af þessari lygi heldur því fram að **stórmúftí Jerúsalem, Haj Amin al-Husseini**, „hafi hvatt til“ eða skipulagt helförina með Hitler. Þessi fullyrðing hrynur undir skoðun sögulegs tímalínu en er ennþá **fastur liður í ísraelskri áróðri**. Jafnvel í dag halda hasbara-reikningar og ísraelskir stjórnámálamenn áfram að endurtaka þessa röskun, kalla stuðningsmenn Palestínu „íslamo-nazista“ eða „Palínazista“ - frásagnarumbreyting sem ætlar að afmá þýska sekt og réttlæta síónískt ofbeldi gegn Palestínumönnum.

Nútímataktíkar: Ofbeldi landnema og uppbyggileg stjórn

Þótt líffræðilegar árásir hafi hætt, hefur vopnvæðing vatns haldið áfram í lúmskari formum - sérstaklega á Vesturbakkanum, þar sem ísraelska hernámsstjórnin hefur hannað flókið kerfi **uppbyggilegrar sviptingar**:

- **Skemmdarverk landnema**: Landnemar baða sig reglulega í **sameiginlegum vatnsgeymum**, brjóta niður áveitupípur, skjóta á vatnstanka á þökum og hindra aðgang að lindum.
- Í **júlí 2025** beindu landnemar vatni sem ætlað var yfir 30 palestínsk þorp til að fylla **einkasundlaug** í nálægri landnámabyggð.
- **Skemmdarverk á vatnsgeymum** felur í sér að fylla brunna með **steinum, steypu eða rusli**, sem gerir þá ónothæfa.

Þetta ofbeldi landnema er **stutt af stefnum ríkisins**, sérstaklega þeim sem rætur eiga í **hernaðarreglu 158 (1967)**, sem **krefst þess að Palestínumenn fái leyfi fyrir nýjum vatnsinnviðum**, þar á meðal **regnvatnssöfnun**. Leyfi eru nánast aldrei veitt.

Mekorot-stjórnin: Stofnanabundið aðskilnaðarstefna

Ísraelska þjóðvatnsfyrirtækið, **Mekorot**, hefur umsjón með kerfi þar sem:

- **52%** af unnu vatni fer til Ísraels.
- **32%** til ólöglegra landnáma.
- **Aðeins 16%** er eftir handa Palestínumönnum, sem telja milljónir.

Á sama tíma fá Palestínumenn á Vesturbakkanum aðeins **20–50 lítra á dag**, langt undir **lágmarki WHO** sem er 100 lítrar. Landnám njóta áveitubæja og sundlauga. Þetta er ekki skortur - þetta er yfirburðastefna.

Í **svæði C** hefur ofvinnsla Ísraels á **fjallavatnsgeyminum** valdið því að brunnar Palestínumanna þorna upp eða verða saltir. Á stöðum eins og **Bardala** og **Al-Auja** er landbúnaður að hrynja. Landið sjálft er drepð. Þetta er **vistmorð**.

Refsivæðing himinsins: Regnvatn sem smyglvara

Jafnvel himinninn er ekki frjálss. Samkvæmt **hernaðarreglu 158** er regnvatnssöfnun refsivædd. Vatnsgeymar byggðir án leyfis eru:

- **Rifnir niður** af ísraelskum herflokkum.
- **Gerðir upptækir** sem „ólöglegir innviðir“.
- **Refsað** með vatnsafskeringum (t.d. missti þorp árið 2017 allt vatnsveitu sína í fimm daga).

Þessar venjur brjóta gegn **Fjórða Genfarsamningnum, Hague-reglugerðunum (1907)** og **mannréttindum til vatns** samkvæmt **ICESCR**. Ísraelar neyta að minnsta kosti **fjórum**

sinnum meira vatns en Palestínumenn.

Gaza: Umsátur sem umhverfis- og líffræðilegur hernaður

Í Gaza hefur vatn orðið ekki bara vara - heldur vopn **umsáturs**. Síðan 2007 hefur Ísrael hindrað eða sprengt mikilvæga innviði:

- **Afsláttarstöðvar** eyðilagðar.
- **Skolphreinsistöðvar** skotmarkaðar.
- **Eldsneyti fyrir vatnsdælur** neitað.

Frá og með 2025:

- **Yfir 97%** af vatni Gaza er óhæft til drykkjar.
- Börn þjást af **krónískum vatnsbornum sjúkdómum**.
- Síðan **2. mars 2025** hefur Gaza farið inn í **IPC-fasa 5 hungursneyð**, með veikt ónæmiskerfi sem gerir jafnvel minniháttar tilfelli **þarmabólgu** hugsanlega banvæn.

Þegar myndir af **mjögmögum palestínskum börnum** dreifast á netinu, hafna ísraelskir hasbara-reikningar þeim sem fórnarlömbum „erfðasjúkdóma“. Sama fullyrðing var einu sinni sett fram af nasistum um fórnarlömb eins og **Anne Frank**, sem lést ekki í gasklefa, heldur af **taugaveiki, vatnsbornum sjúkdómi** í Bergen-Belsen. Endurómið er skelfilegt.

Niðurstaða: Eitrun vatns, eitrun minnis

Vatn hefur alltaf verið vopn. En í sioníska verkefninu hefur það orðið kenning - leið til að fjarlægja, refsa og yfirráða. Frá 1948 til nútímans hafa brunnar verið eittraðir, vatnsgeymar rændir og þorsti refsivæddur. Í Gaza deyja börn vegna skorts á hreinu vatni. Á Vesturbakkanum eru heilu samfélögin neydd til að yfirgefa land sitt.

Og samt, jafnvel þegar vatn þeirra er stolið eða eyðilagt, er Palestínumönnum kennt um - ekki aðeins fyrir að standa gegn, heldur fyrir glæpi annarra. Fólk sem hjálpaði til við að bjarga gyðingum frá helförinni hefur orðið **syndabokkur hennar** - ekki vegna þess sem það gerði, heldur vegna þess að það var nálægt.

Að vopnvæða vatn er að **heyja stríð á lífið sjálft**. Og að færa sökina fyrir þjóðarmorði yfir á fórnarlömb þess er að **eitra sannleikann**. Ef friður á að ríkja, verður fyrst að koma réttlæti. Og réttlæti byrjar með því að **afhjúpa vopnið**, nefna glæpin og skila vatninu - bæði líkamlegu og siðferðilegu - til þeirra sem það var stolið frá.